

Tyskland er best

LARS-HENRIK PAARUP MICHELSEN i Norsk Klimastiftelse ber om et overordnet skifte i norsk klimapolitikk (BT 24.09). Han ber Erna Solberg ta regien på samme måte Angela Merkel har gjort det i Tyskland. Per Rune Henriksen, stortingsrepresentant for Hordaland fra Arbeiderpartiet, advarer derimot Solberg å følge Merkels klimapolitikk (BT 26.09), og anbefaler heller en fortsettelse av Stoltenbergs politikk.

Henriksen skriver, som sant er, at det er på resultatene politikken bør dømmes. Siden Norges utslipp gikk ned i 2012 fra året før og Tysklands utslipp økte samme året, hevder han at den norske klimapolitikken må være bedre enn den tyske.

KLIMAUTSLIPPENE i et land varierer litt fra år til år av ulike grunner. De norske utslippene har økt fra FNs referanseår 1990, men har flatet seg ut de siste 15 årene til en økning på cirka fem prosent. Når det gjelder CO₂, har utslippene økt mye mer og øker trolig fortsatt.

I SAMME PERIODE har utslippene i Tyskland blitt redusert med over 20 prosent. En slik reduksjon må være et bedre resultat enn en økning på fem prosent. Henriksens fokusering på enkeltåret 2012 er derfor misvisende.

TYSKLAND HAR ET mål om å redusere utslippene med 40 prosent til 2020, mens klimaforliket har et mål om en reduksjon i Norge som i beste fall er 10 prosent fra 1990.

SIGBJØRN GRØNÅS,
OS

Redd Leieboerforeningen

SÆRINTERESSEPARTIENE for selveiere, Høyre og Frp, har sammen med KrF besluttet å kutte all støtte til Leieboerforeningen i Bergen. Dette øker sannsynligheten for at leietakerne i Bergen nå står helt alene – på bar bakke – i møte med utleier for eksempel under utflytting. Spørsmål lik «normal slitasje» kontra «brukerfeil» kan bety titusener av kroner for en fattig leietaker, ofte en med et annet morsmål. Titusener av kroner går da rett i lomma på en allerede velfødd utleier. Bedre eksempel på omvendt Robin Hood-politikk skal man lete lenge etter.

DET ER DESSVERRE hele to år til neste kommunevalg, så inntil byrådet forhåpentligvis mister sitt flertall, er den eneste måten å redde foreningen på, økt tilstrømming av medlemmer.

LEIEBOERE I BERGEN bør melde seg inn i foreningen. Mange leieboere snakker ikke norsk, inkludert østeuropeiske gjestearbeidere. De trenger hjelp til å finne frem til foreningen.

HÅVARD SANNES

Rusmiljøet i Bergen – hva kan vi gjøre for å hjelpe?

«Ingen vil være venn med en narkoman»

NYGÅRDSPARKEN

Kjell Sande,
Leder Kafé Lazarus

BYENS AVISER HAR jevnligere reportasjer som dekker rusmiljøet i Bergen. Under en debatt i fjor falt følgende uttalelse: «Ingen vil være venn med en narkoman». Kjære bergensere, her har vi en jobb å gjøre. Vi kan tømme Nygårdsparken, men hvordan får vi integrert de rusavhengige?

Vi må åpne nye arenaer for informasjon, rekruttere flere frivillige medarbeidere, vekke til live medmennesket i oss og forene alle gode krefter i byen. Skal vi lykkes med å få slutt på samfunnsproblemet, må vi engasjere folket, folkets ledere og få fram verdien i det enkelte menneske. Hodene har altfor lenge fått styre debattene og nå må hjertene engasjeres. Vi må også få etablert gode nettverk mellom alle oss frivillige som arbeider på dette området. Hva kan vi lære av hverandre? Hvordan kan vi støtte hverandre?

VI ØNSKER ALLE å ta tilbake Nygårdsparken som en plass for rekreasjon og gode opplevelser, og at barna skal kunne ferdes der uten å risikere å skade seg på sprøytespisser. Da må vi huske to ting. For det første finnes det en kultur i parken. Det er et møte- og møtested for venner i et belastet miljø. Skal vi fjerne de narkomane fra parken, må vi ha noe bedre å tilby, som den narkomane oppfatter som bedre. For det andre er parken et stort marked for kjøp og salg. Stenger vi dette markedet, hvor vil omsetningen skje da?

I Stockholms foregår salg av heroin midt i hjertet av byen, på Sergels torg. I Bergen må vi passe på at vi ikke flytter omsetningen fra Nygårdsparken og ned til Torgalmeningen.

SAMMENLIGNET MED livet i slum-

PARKEN: - Vi ønsker alle å ta tilbake Nygårdsparken som en plass for rekreasjon og gode opplevelser, og at barna skal kunne ferdes der uten å risikere å skade seg på sprøytespisser, skriver Kjell Sande.

FOTO: KNUT STRAND

men i India og Pakistan, vil nok Norge stå fram som himmel på jord. Hva er så problemet i vårt samfunn som gjør at noen faller utenom her? Er vi rike på penger, men fattige på relasjoner?

Skal vi som medborgere sammen virke til at kulturbyen Bergen også får en karakter av å være en omsorgsby? Bergen kommune har mange gode planer om boliger og rehabilitering av rusavhengige.

MEN HVOR ER alle de nye vennene som stiller opp? Jeg må berømme Røde Kors og gatemagasinet Megafon for deres arbeid.

Et menneske står overfor flere strategiske valg i løpet av livet. Hvem skal jeg gifte meg med? Hvilke venner skal jeg velge? Hva skal jeg utdanne meg til? Hvor skal jeg bo?

EN RUSAVHENGIG står også overfor viktige strategiske valg. Han kan fortsette sitt liv i Nygårdsparken. Han kan søke seg inn i LAR, søke seg inn på rehabilitering eller søke et nytt livsinnhold.

I dette er det tre kritiske faser: Tiden fra en ønsker avrusning til en kan få plass, tiden fra en er avruset til en kommer inn på et rehabiliteringstilbud og tiden etter rehabilitering.

DET ER TRIST å treffe mennesker oppe i Nygårdsparken som er på permisjon fra rehabilitering eller som har fullført behandling. Hva er det som skjer? Hvor er miljøet som tar imot disse når de kommer hjem til Bergen?

Legg merke til dem som følger alle prosessene. Dette er heia-gjengen. Dette er de som støtter og oppmuntrer underveis. Dette er deg, meg og to av våre venner. Vi er en del av de som er klar for integrering.

Ettervern er ikke bare jobb og bolig, men også ny vennekrets som kan integrere enkeltpersoner og hele familier. Det trengs mange nye frivillige medarbeidere.

DET TRENGS ledere som åpner opp informasjonskanaler. Det trengs politikere som oppmuntrer til og legger til rette for frivillig innsats.

Ettervern er ikke bare jobb og bolig, men også ny vennekrets

Jeg er fienden. Jordan er min slave

GENERASJONER

Josefin Winther, artist

MARIA DYRHOL SANDVIK etterlyser opprøret i Generasjon Y. Det gjør jeg også, men det er et høyt krav å stille. Det etterlyste opprøret blir det vanskeligste vi unge noen gang har gjort. Fordi det er jeg som er fienden. Jeg er kjøpepressets nikkedukke og kapitalismens flinkeste forvalter. Jeg er miljøsvinet. I denne revolusjonen kan ingen pekefinger rettes mot noe annet enn mitt eget bryst. Ingen never kan hyttes mot noe annet enn mitt eget kjøleskap.

JEG MÅ VELGE noe annet enn det indoktrinerte, lette og behageli-

ge. Denne mentaliteten har vi jo fått fra våre snille sekstiåtterforeldre, som er ganske kloke, ganske oppegående og ganske sosialdemokratiske. Det var de som bare skulle ha litt til, før det ble bra. Forskjellen er at måtehold var en dyd, også i materiell fremgang. Det er det ikke nå lenger.

MITT OPPRØR ER mot meg selv, og min egen relativt uskyldige hverdag. Jeg skal kuppe kontoen og handlelisten min. Hvorfor jeg ikke har mobilisert enda? Fordi jeg er ikke Buddha. Hva skal stå på plakaten min i toget? «Ned med eget forbruk!» «Slutt å fly til London to ganger i måneden, Josefin!» «Noen døde for H&M-skjorten jeg har på meg!»?

JEG ER MIN egen fiende, og gjestanden for revolusjonen jeg skal starte. Hva det krever av meg? Mye mer enn det noen gang krevde av mine forfedre, da de mobiliserte mot rasisme, mot totalitære regimer, mot undertrykkende makter, mot overklassen, mot sjefen, mot mannssjåvinisme, mot fagforeningsmotstanderne, mot homohatere.

PÅ STUDIENE LÆRTE jeg at en ytre fiende er nødvendig for å konsolidere en gruppe. Hva skjer når fienden står midt blant oss? Ingen peker, fordi alle vet at vi må gjøre jobben selv. Derfor er det vanskelig. Men om vi klarer det — om vi klarer å bøye en akse noen andre send-

te oss i — da er vi den sterkeste, mest reflekterte, klokeste, mest nyanserte, ræste generasjonen jeg noen gang har hørt om.

I ETTERPÅKLOSKAPENS navn er det vanskelig å forstå at noen kunne holde slaver i sin tid. Men slaver og slaverimotstandere kunne ta til orde mot systemet. Hvem skal ta til orde nå? Vi må ta til orde. Det blir som om en slavedriver selv skulle kommet på at slaveri ikke er så rettferdig og human. «Dette må jeg slutte med, selv om det innebærer at jeg må plukke min egen bomull.»

Men det skal jeg klare. Jeg må bare tenke meg om — og gidde.